

Arrest

nr. 252 057 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 7 januari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer :
(...)
Alias : (...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning, met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 27.11.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Het aanhoudingsmandaat dd. 06.10.2020 besluit: "De aanhouding van de inverdenkinggestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde".

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (weerspanning, met gebruik of vertoon van wapens) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 07.10.2020, in België te verblijven sinds 4 oktober 2020, in het bezit te zijn van zijn rijbewijs en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij momenteel virtueel contact heeft met zijn partner, genaamd D.P. (...). Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dan ook dat hij mogelijk een partner in België heeft. Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene of elders. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *juncto* de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat tevens ook vervat zit in artikel 74/11 Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij duidelijk geschonden.

De verwerende partij moet bij het opleggen van een inreisverbod een afdoende belangenafweging maken tussen de vrijwaring van de openbare orde en migratiecontrole enerzijds en alle individuele omstandigheden anderzijds.

Verzoekende partij kreeg kennis van het inreisverbod op 07/01/2021 gestoeld op het element dat verzoeker een ernstig gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Immers, verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 06/10/2020 op verdenking van weerspannigheid, met gebruik of op vertoon van wapens. Op 27/11/2020 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden.

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van 4 de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

Betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, wordt er ter motivering enkel ingeroepen dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen. Daarenboven wordt er heel kort aangehaald dat de ernst van de betrokken feiten een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van betrokkene. Verwerende partij haalt het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene aan, maar dit is nergens ter sprake gekomen, noch in het aanhoudingsmandaat, noch in het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout van 27/11/2020. Verwerende partij heeft duidelijk copy paste gemaakt van haar beoordeling uit een ander dossier zonder de concrete omstandigheden te overschouwen in huidig dossier. Het gaat hier immers over weerspanning, met gebruik of op vertoon wapens. Het zogenaamde winstgevende karakter van deze feiten wordt nergens aangehaald.

Bovendien is het reeds vaste rechtspraak dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is.

In haar arrest nr. 203 574 van 4 mei 2018 heeft de Raad nog het volgende gesteld (stuk 2):

"De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking vormt van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokkene vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. "

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, van de ernst van de feiten en het winstgevende karakter van de feiten. Bovendien heeft dit laatste argument niets te maken met verzoeker. Verder wordt er niet gesproken over zijn persoonlijk gedrag, noch zijn medewerking aan het gerechtelijk onderzoek. Cliënt wenst eveneens naar België te mogen reizen om zijn partner te kunnen zien en hun relatie verder te zetten. Bijkomend is dit noodzakelijk om zijn bankzaken te kunnen regelen bij Belfius Bank, waar hij al geruime tijd (7jaar) klant is."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar voor het grondgebied van België op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar ontvangt voor het grondgebied van België, met name omdat zij een ernstige

bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij wijst ter zake op de toepassing van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. Voorts motiveert de verwerende partij waarom geoordeeld wordt dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij er wordt op gewezen dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan weerspanning met gebruik van vertoon van wapens, feiten waarvoor zij op 27 november 2020 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden en dat in het aanhoudingsmandaat van 6 oktober 2020 wordt gesteld *“De aanhouding van de inverdenkinggestelde is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid en is gegrond op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde”* en waarbij wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij ingevolge de ernst van de door haar gepleegde feiten momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat het gedrag van de verzoekende partij met andere woorden een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent, dat gezien de maatschappelijke impact van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Eveneens wordt gewezen op de verklaringen van de verzoekende partij in de vragenlijst “hoorplicht” ingevuld op 7 oktober 2020 en wordt gemotiveerd waarom de bestreden beslissing geen schending vormt van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tot slot wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van de verzoekende partij, en het feit dat zij een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod een afdoende belangenafweging moet maken tussen de vrijwaring van de openbare orde en de migratiecontrole enerzijds en alle individuele omstandigheden anderzijds, doch toont geenszins aan op welke wijze voormelde motieven waaruit blijkt dat de verwerende partij naast de overwegingen van openbare orde en in het licht van de immigratiecontrole, eveneens de individuele omstandigheden van de verzoekende partij heeft onderzocht – minstens toont de verzoekende partij niet aan welke individuele omstandigheden ten onrechte niet in de beoordeling/afweging werden betrokken – niet afdoende zijn.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar en dit proportioneel wordt geacht, te kennen. De voorziene motivering laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat *in casu* het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt verder onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een burger van de Unie is en dat ten aanzien van haar een inreisverbod wordt genomen op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het opleggen van een inreisverbod aan derdelanders voorziet.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van acht jaar oplegt omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, dat bij toepassing van verwijderingsmaatregelen er sprake dient te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde, dat er aldus een daadwerkelijke dreiging dient uit te gaan van haar gedrag, dat er ter motivering betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden enkel wordt ingeroepen dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, dat er daarenboven heel kort wordt aangehaald dat de ernst van de betrokken feiten een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde, dat er in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden is die verwijst naar haar persoonlijk gedrag, dat de verwerende partij het winstgevende karakter van haar misdadige activiteiten aanhaalt, maar dat dit nergens ter sprake is gekomen, noch in het aanhoudingsmandaat, noch in het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout van 27 november 2020, dat de verwerende partij duidelijk een copy paste heeft gemaakt van haar beoordeling uit een ander dossier zonder de concrete omstandigheden te overschouwen, dat het hier immers gaat over weerspanning met gebruik of op vertoon van wapens, dat het zogenaamde winstgevende karakter van deze feiten nergens wordt aangehaald, dat het bovendien vaste rechtspraak is dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is, waarbij de verzoekende partij eveneens verwijst naar rechtspraak van de Raad, met name het arrest nr. 203 574 van 4 mei 2018, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel melding heeft gemaakt van haar strafrechtelijke veroordeling en van de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, dat dit laatste argument niets met haar te maken heeft, dat er verder niet wordt gesproken over haar persoonlijk gedrag, noch haar medewerking aan het gerechtelijk onderzoek, dat zij eveneens naar België wenst te mogen reizen om haar partner te kunnen zien en hun relatie verder te zetten, dat dit bijkomend noodzakelijk is om haar bankzaken te kunnen regelen bij Belfius bank, waar zij al geruime tijd, zeven jaar, klant is.

3.7. Vermits de verzoekende partij een Unieburger is, wiens inreis- en verblijfsrecht wordt beperkt om redenen van openbare orde, past het om de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze te bekijken. In zijn rechtspraak licht het Hof van Justitie toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie; zie ook Hof van Justitie 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19). Dit alles houdt onder meer in dat gedragingen die kunnen worden gecatalogeerd onder “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, zeker vallen onder de categorie van “gewone redenen van openbare orde of nationale veiligheid”.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling

waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.8. *In casu* werd een inreisverbod opgelegd op grond van volgende overwegingen:

- de verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor zij op 27 november 2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van vijftien maanden;
- het aanhoudingsmandaat van 6 oktober 2020 besluit dat de aanhouding van de verzoekende partij volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid en gegrond is op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verzoekende partij;
- gelet op de ernst van de gepleegde feiten kan de verzoekende partij momenteel een gevaar betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde;
- het gedrag van de verzoekende partij betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving;
- er bestaat een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde gelet op het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij;
- de verzoekende partij verklaarde in haar vragenlijst "hoorplicht", ingevuld op 7 oktober 2020, in België te verblijven sinds 4 oktober 2020, in het bezit te zijn van een rijbewijs, niet te lijden aan een ziekte die haar belemmert te reizen, geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar haar land van herkomst;
- uit het gevangenisdossier blijkt dat de verzoekende partij momenteel virtueel contact heeft met haar partner D.P. en dat zij dan ook mogelijk een partner in België heeft, doch dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekende partij eerst gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden alsook dat de relatie kan verdergezet worden in het land van herkomst of elders;
- het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM;
- de maatschappelijke impact van de feiten tonen aan dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

De verwerende partij besluit: *"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."*

3.9. De Raad merkt op dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden is die verwijst naar haar persoonlijk gedrag. Evenmin kan zij laten uitschijnen dat enkel melding wordt gemaakt van haar strafrechtelijke veroordeling, van de ernst en het winstgevend karakter van de feiten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling en de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, doch ook naar de duur van de straf en de aard van de feiten waarbij toegelicht wordt dat het gaat om weerspanning met gebruik of vertoon van wapens. Er wordt in dit verband tevens gemotiveerd dat het aanhoudingsmandaat van 6 oktober 2020 besluit dat de aanhouding van de verzoekende partij volstrekt noodzakelijk is voor de openbare orde en gegrond is op de feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verzoekende partij. Op grond van voornoemde vaststellingen stelt de verwerende partij dat de

verzoekende partij ingevolge de ernst van de door haar gepleegde feiten momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging betekent voor een fundamenteel belang van de maatschappij en dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen. Voornoemde elementen hebben wel degelijk betrekking op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, duiden het “*actueel karakter van de schending van de openbare orde*” en lichten toe waarom de verwerende partij meent dat er “*een daadwerkelijke dreiging (...) [uitgaat] van het gedrag van verzoeker*”, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Uit voormelde motieven blijkt tevens duidelijk dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, niet enkel melding maakt van de strafrechtelijke veroordeling, de ernst en het winstgevend karakter van de feiten, doch ook rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over andere door haar gekende relevante elementen omtrent het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij om vervolgens te besluiten dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Gelet op het feit dat de verwerende partij uit de aard, de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten, de strafmaat en de omstandigheden die eigen zijn aan de persoonlijkheid van de verzoekende partij heeft afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het feit dat zij meegewerkt heeft aan het gerechtelijke onderzoek – wat overigens een loutere bewering betreft die geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier, noch uit stukken gevoegd aan het verzoekschrift – afbreuk kan doen aan de voormelde beoordeling. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden.

Nu geenszins blijkt dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar haar strafrechtelijke veroordeling, is het betoog van de verzoekende partij dat het reeds vaste rechtspraak is dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is, niet dienstig. De Raad herhaalt in dit verband dat strafrechtelijke veroordelingen mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een inreisverbod omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen, *quod in casu*, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Waar de verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 203 574 van 4 mei 2018, merkt de Raad op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het arrest waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.10. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij het winstgevende karakter van haar misdadige activiteiten aanhaalt, dat dit argument niets met haar te maken heeft, dat dit nergens ter sprake is gekomen, noch in het aanhoudingsmandaat, noch in het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout van 27 november 2020, dat de verwerende partij duidelijk een copy paste heeft gemaakt van haar beoordeling uit een ander dossier zonder de concrete omstandigheden te overschouwen in huidig dossier, dat het hier immers over weerspanning met gebruik of op vertoon van wapens gaat, dat het zogenaamde winstgevende karakter van deze feiten nergens wordt aangehaald. Met haar betoog levert de verzoekende partij kritiek op het motief “*overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde*”. De Raad ziet, net zoals de verzoekende partij, niet in hoe dit motief in verband kan worden gebracht met de door de verzoekende partij gepleegde feiten van weerspanning met gebruik of vertoon van wapens. Evenmin blijkt het winstgevend karakter van voornoemde feiten uit het administratief dossier of wordt het toegelicht in de nota met opmerkingen.

In de veronderstelling dat de verwijzing naar het winstgevend karakter van de misdadige feiten een materiële vergissing vormt, toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat het gegeven dat in de bestreden beslissing één keer gewag wordt gemaakt van het winstgevend karakter van de misdadige feiten verder invloed heeft op de beslissing van de verwerende partij om een inreisverbod voor acht jaar op te leggen. Immers herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing eveneens blijkt dat

de gemachtigde van oordeel is dat de verzoekende partij ingevolgd de ernst van de gepleegde feiten momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde, dat met andere woorden haar gedrag een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent, dat gelet op de maatschappelijke impact van de feiten, afgeleid kan worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten noch toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de vermelding van het winstgevend karakter van de misdadige feiten *in casu* kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar zij geenszins de overige motieven weerlegt die kunnen staven dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, reden waarom haar het inreisverbod werd opgelegd. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het, bij uitsluiting van het motief omtrent het winstgevend karakter van de gepleegde feiten, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij is om omtrent de bepaling van de duurtijd van het bestreden inreisverbod te stellen dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat gelet op al deze elementen het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, haar familiale en medische situatie en het feit dat zij een actuele en werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

3.11. Waar de verzoekende partij verder stelt dat zij eveneens naar België wenst te reizen om haar partner te kunnen zien en hun relatie verder te zetten, wijst de Raad er vooreerst op dat het haar toekwam om tijdens haar gehoor haar relatie toe te lichten, *quod non in casu*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in haar vragenlijst "*hoorplicht*", ingevuld op 7 oktober 2020 verklaarde geen duurzame relatie of familie in België te hebben en geen redenen te hebben om niet terug te keren naar haar land van herkomst, vaststellingen die steun vinden in het document "*questionnaire (prison)*" van 7 oktober 2020, dat zich in het administratief dossier bevindt. Het kan de verwerende partij in die zin dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met informatie die de verzoekende partij haar in het kader van het hoorrecht heeft nagelaten mee te delen. In de mate dat het gezinsleven van de verzoekende partij zich pas na 7 oktober 2020 ontwikkelde, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins de overige motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat met de relatie van de verzoekende partij rekening werd gehouden, weerlegt of ontcracht, met name dat uit het gevangenisdossier blijkt dat zij momenteel virtueel contact heeft met haar partner D.P., dat uit het gevangenisdossier dan ook blijkt dat zij mogelijk een partner in België heeft, dat zij echter niet officieel samenwoont met haar partner en dus geen gemeenschappelijke huishouding voert, dat zowel zij als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij in België, dat de verzoekende partij vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, eerst gebruik dient te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden, dat dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen is aan een huwelijk en dat er dus geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat het koppel hun relatie altijd kan verderzetten in het land van herkomst van de verzoekende partij of elders. De verzoekende partij toont door het louter stellen dat zij naar België wenst te reizen om haar partner te kunnen zien en hun relatie verder te zetten niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.12. In de mate dat de verzoekende partij nog betoogt dat naar België reizen noodzakelijk is om haar bankzaken te kunnen regelen bij Belfius bank, waar zij al geruime tijd, zeven jaar, klant is, beperkt zij zich tot loutere beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier noch gestaafd worden door stukken bij het verzoekschrift. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Evenmin toont zij met dit betoog aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook geenszins verduidelijkt waarom haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied noodzakelijk zou zijn voor het regelen van bankzaken bij Belfius bank.

3.13. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij zich bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Er wordt ten slotte ook niet aangetoond dat de verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding en na een deugdelijk onderzoek van de dienstige gegevens tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER